

РЕШЕНИЕ

№ 1134

гр. София, 02.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.02.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Малиганова, като разгледа дело номер **9292** по описа за **2011** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Делото е образувано по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда” С. срещу решение от 22.07.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 състав, по н.а.х.д. №9331/2010г. С оспореното решение съдът е отменил наказателно постановление №22-2201574 от 26.02.2010г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда”-С.. С наказателното постановление на П. К. К., в качеството му на собственик на МДКЦ [фирма], е наложено административно наказание глоба в размер на 2 500 лева за нарушение на чл.415 ал.1 във връзка с чл.128 т.2 и чл.245 ал.1 от Кодекса на труда на основание чл.416 ал.5 от същия закон.

Касаторът Дирекция „Инспекция по труда” С. счита, че районният съд неправилно е приложил закона като не е взел предвид, че нарушението се състои в неизпълнение на дадено от контролните органи предписание. Счита, че отговорността се носи винаги от физическото лице - управител на дружеството работодател, тъй като за него възниква задължението да изпълни предписанието на контролния орган. В тази връзка сочи, че законодателят не е предвидил имуществена санкция за административното нарушение, а само глоба, налагана на физическото лице.

Ответникът П. К. К. оспорва жалбата.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

Ответникът е председател на Съвета на директорите на МДКЦ [фирма].

При извършена проверка на 28.07.2009г. от органите на ДИТ е установено, че не са изплатени дължими трудови възнаграждения на служителите. Съставен е протокол за проверката, в който са дадени предписания на дружеството работодател за изплащане на трудовите възнаграждения. При повторна проверка е установено, че даденото предписание не е изпълнено. Съставен е акт за установяване на административно нарушение срещу ответника и е издадено обжалваното наказателно постановление.

При пълно и вярно установена фактическа обстановка районният съд е направил верни правни изводи. Районният съд е формирал вътрешното си убеждение въз основа на събраните писмени и гласни доказателства и правилно е приложил закона.

Безспорно работодател по смисъла на §1 т.1 от ДР на КТ е дружеството МДКЦ [фирма]. Съгласно разпоредбата на чл.404 ал.1 т.1(редакция ДВ, бр. 108 от 2006 г., действаща към момента на издаване на наказателното постановление) задължителни предписания могат да се дават както на работодателите, така и на длъжностните лица. С изменението на разпоредбата, обнародвано в ДВ бр. 77 от 2010 г., допълнително е разширен кръгът от лицата, които могат да бъдат адресати на задължителните предписания като са включени и органите по назначаването. Това обстоятелство *de lege ferenda* сочи на ясната воля на законодателя да отграничи отговорността на работодателите от отговорността на длъжностните лица. Задължението да се изпълнят дадените предписания възниква за адресата на предписанията – в случая дружеството работодател, независимо, че това може да се осъществи с личните усилия на управителните органи. Изводите на районния съд в тази връзка са верни. Личната административно-наказателната отговорност на управителя на дружеството е ангажирана неправилно. Това е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление.

Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.07.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 състав, по н.а.х.д. №9331/2010г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

